

τὸ μωρὸ τ' ἄλλο: "Ελα, ἄς τρώγομε πρώτα τ' ἐσὸ τῇ δαπάνᾳ κ' ἐπεκεῖ τρώγομε τ' ἐμὸν (ἐκ διηγ.) Σούρμ. Δαπάν' αὐ-σπιτὶ - τοῦ καραβὶ Τραπ. 'Η σημ. ἤδη εἰς 'Ησύχ. «δαπάνη» τροφή» καὶ Βυζαντ. βλ. Θεοφάν., Χρονογρ. 1, 317, 31 «καὶ ἐκ τοῦ μὴ εὐρίσκειν αὐτὸν δαπάνας πολλὰ τῶν ἀλόγων αὐτοῦ διεφθάρησαν». Συνών. κ ο υ μ ἄ ν τ ο. 3) Μεταφ., διέ-θεσις ὑπερβολικῆς προσπάθειας λόγ. πολλαχ.: Δαπάνη πνεύματος - δυνάμεων - χρόνου λόγ. σύνθηθ.

δαπανία ἡ, Νάξ. (Ποταμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δ α π α ν ῶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί α.

1) Δαπάνη, ἔξοδος. 2) Κόπος.

δαπανιάρης ἐπίθ. "Ηπ.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α π α ν ῶ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ ρ η ς.

Ἄπολυτος, ὁ σπάταλος.

δάπανος ἐπίθ. "Ηπ. Θηλ. δάπανη "Ηπ. δαπανιά "Ηπ. Οὐδ. δάπανο "Ηπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. δ α π α ν ο ς.

Δαπανηρός, πολυδάπανος, σπάταλος: Φρ. "Α! μονὴ δαπανιά! (ἀρά).

δαπανῶ λόγ. σύνθηθ. δαπανίζω Πόντ. (Τρίπ.) Μεσ. δαπανίζομαι "Ηπ. δαπανίζουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.) δαπανᾶομαι Πόντ. (Σούρμ.) δαπανᾶομαι Πόντ. (Σούρμ.) δα-πανᾶομαι Πόντ. (Σούρμ.) Ἄδρ. ἐδάπανάγα Πόντ.

Τὸ ἀρχ. δ α π α ν ῶ.

1) Ἀναλίσκω, καταναλίσκω κυρίως χρήματα ἢ ἄλλον τι λόγ. πολλαχ.: Τὸ κράτος ἐδάπανησε πολλὰ ἑκατομύρια γιὰ νὰ φτιάξῃ δρόμους λόγ. σύνθηθ. Μὴ δαπανᾷς ἄδικα τὸν καιρὸ σου λόγ. σύνθηθ. || Γνωμ.

"Οπου ὁδοῦει δεκοχτὼ καὶ δαπανᾷ τριάντα, ὅς τὴν φυλακὴν τὸν βάζουνε καὶ δὲν ἡξέρει γιάντα (δι' αὐτοὺς ποὺ δαπανοῦν περισσότερα ἀπ' ὅσα ἀποκτοῦν) Ἄμοργ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. β) Καταστρέφω τι Κέρκ. 2) Μέσ. ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἦταν πονεὺς παχὺ αὐτεῖνον τ' ἀρνί, ἀλλὰ δαπανίθ'κι, μὴ τ' ἀπόκουφον ἀπ' τ' μάννα τ'. Ἦταν ἀπ' τὰ πέρ'σ' δαπαν-σμέν' αὐτεῖν' ἢ γ'ναίκα. Ἦ σημ. ἤδη ἀρχ. πβ. Πλούταρχ. Γάλλ. 17 «ὡπὸ νόσου δαπανᾶσθαι». γ) Στενοχωροῦμαι, ταλαιπωροῦμαι "Ηπ. Ἦ σημ. ἤδη Βυζαντ. Πβ. Συνεσ., Ἐπιστ. 16 «κατὰ μικρὸν με δαπανᾷ τῶν παιδῶν τῶν ἀπελθόντων ἢ μνήμη» Συνών. β α σ α ν ῖ ζ ω 2. 3) Ἐφοδιάζω τινὰ με τὰ ἀναγκαῖα τροφίμα Πόντ. (Τρίπ.) β) Μέσ. Μεταβαίνων ποὺ λαμβάνω μαζί μου τὰ ἀναγκαῖα τροφίμα Πόντ. (Σούρμ.)

δάπεδο τό, λόγ. σύνθηθ. δάπιδου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. δ α π ε δ ο ν.

Τὸ τεχνητῶς ἐξομαλυνθὲν ἢ στρωθὲν ἔδαφος κλειστῶν χώρων λόγ. σύνθηθ. Ἐστρωσε πηλιορείτικες πλάκες ὅς τὸ δάπεδο λόγ. σύνθηθ. Συνών. π ἄ τ ω μ α.

δάρμα τό, Ἰων. (Κάτω Παναγ. Σμύρν.) Κεφαλλ. Κῶς (Καρδάμ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Βάιγ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. δάρμαν Πόντ. (Σάντ.) δέρμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δ ἔ ρ ν ω. Ἦ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Δάρσιμο 1β τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Θέλει ἀκόμα δάρμα τ' ἀβγό - τὸ βούτυρο Στερελλ. (Ἀράχ.) || Φρ. Δάρμαν ἐγένταν (ἀλληλοδάρθησαν) Πόντ. (Σάντ.) 2) Δάρμος 2,

τὸ ὅπ. βλ., Κῶς (Καρδάμ.) Ἰων. (Κάτω Παναγ. Σμύρν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Ἄσμ.

Μεγάλῃ Παρασκευῇ | δάρματα καὶ κλαμοὶ Σμύρν.

Κι ἀπὸ τὰ δάρματα τῶνε τοὶ πέτρες τοὶ ματώσαν καὶ ἀπὸ τὰ κλάματα τῶνε τοὶ στραῖτες τοὶ λασπώναν Κάτω Παναγ. Ἦ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Ἐμμ. Κριαρᾶ, Λεξ. Μεσ. εἰς γ.

δαρμολίκι τό, ἐνιαχ. δαρμονίκι Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. δ α ρ μ ὅ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λ ἰ κ ι, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Σ. Ψάτ., Θρακικ., 125.

Κλαυθμυρισμός: Λίγο νὰ τονε μαλώση, κινᾷ δελόγο τὸ δαρμονίκι (δελόγο = ἀμέσως). Ἐκίνησε τὸ δαρμονίκι καὶ πειὸς θὰ βαστᾷ νὰ τση γροικᾷ.

δαρμός ὁ, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἰμερ. Κρώμν. "Οφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) δαρμὸ ὁ Πόντ. (Ἰμερ. Τσακων. δρα-μὸς Πόντ. (Οἶν.) ρδαμὸς Πόντ. (Χαλδ.) δερμὸς Κύπρ. — Π. Λιασίδ., Τὰ φιλίρκ. τῆς καρκ., 32 βαρμὸς Κάρπ. (Διαφάν. Ἐλυμπ. Μεσοχώρ. Σπύα) δαρμὸν τό, Πόντ. (Κοτύωρ κ.ά.) δαρμὸν Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) δαρμὸ Μ. Φιλήντ., Γλωσσολογ. 3, 14.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐς. δ α ρ μ ὅ ς. Βλ. Ἦσύχ. «μάστιγας. δαρμούς» «σπαράγματα» ξεσμοῖς. ταραχαῖς. ἀποβολαῖς. δαρμοῖς. Διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ γένους εἰς τοὺς τύπ. δ α ρ μ ὅ ν, δ ρ α μ ὅ ν, δ α ρ μ ὅ βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ. 2, 52.

1) Ἡ ἐνέργεια τοῦ δέρω, ἡ μαστίγωσις, τὸ ξυλοκόπημα σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἰμερ. Κρώμν. Οἶν. "Οφ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Τὴν ἐπίασε ἡ μητρυνία τῆς καὶ τὴ σκό-τωσε ὅς τὸ δαρμὸ "Ηπ. Ἀπ' τὸ δαρμὸ τὸν πολὺ τὸ παιδί ἀνα-σπαράζει "Ηπ. (Παλάσ.) Νὰ ἔξερε γανεῖς τὸ δαρμὸ καὶ τὸ σκοτωμὸ ποὺ ἔναι καμωμένος ὅς ἐκεῖνο τὸ σπῖτι ἀ' τὴ δου-λεῖα φτῇ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸν ἀπαράτ'σ' ὕστιρα ἀπ' τὸ δαρμὸ Μακεδ. Τοῦ δῶκα ἔνα δαρμὸ ποὺ τ' ἄξιζε "Ηπ. (Μαρ-γαρίτ.) Φτὸς ἐν δὲ φ-φονᾶται τὸ δ-δαρμὸν Κῶς (Καρδάμ.) Νὰ ἦς βαρμὸ τ-τὸν ἤρριξε (ἦς=δῆς) Κάρπ. (Διαφάν.) Τὰ ἴπια οὐ ντραγάτ'ς πᾶλφταν τὰ σταφύλια καὶ τ'ς ἔδουκε ἔναν καλὸ δαρμὸ (ντραγάτ'ς = δραγάτης, ἀγροφύλαξ) "Ηπ. (Κουκούλ.) Δὰ σὶ κάμον μαῦρον ὅς τοῦ δαρμὸ (δὰ = θὰ) Μακεδ. (Δρυμ.) Ἀν δὲ μου γῆης ποῦ ἔκρινες τοῦ σκιπάρη, δὰ φᾶς πονεὺν δαρμὸ (μου γῆης = ὁμολογήσης) αὐτόθ. Θέλεις δαρμὸ μὲ τὸ ζ'γιστόξ'λο "Ηπ. (Κασταν.) Ὁ σ' αὐτὰ μὲ τοὶ δαρμὸ ἐνι ἔτερι. Ν' ἐσκοτοῦτσε τὸ ἔρμο καμπζὶ (δὲν μοῦ λέγεις, τί δαρμὸς ἦτο ἐκεῖνος. Τὸ σκότωσε τὸ ἔρμημο παιδί) Τσακων. || Φρ. Ἐφαα δαρμὸν τρανὸν (ἐξυλοκοπήθη ἀγρίως) Πόντ. (Τραπ.) Συνών. φρ. Ἐφαγα ξύλο τῆς χρονοῖς μ ο ν. Ἐφαγεν τὰ δαρμὸς Πόντ. (Οἶν.) Θὰ φάγον δαρμὸ (θὰ ξυλοκοπηθοῦν) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἐ-πεσε δαρμὸς Στερελλ. (Παρνασσ.) Χίος. Τοῦ ἔδωκα ἔνα δαρ-μὸ, ποὺ ἔβαλε καὶ ὅς τὴ βουζ'νάρα τ' (στὴν τσέπη του) Κε-φαλλ. Τὸν τρώει δαρμὸς (ἐπιζητεῖ νὰ τὸν δέιρουν) Μακεδ. (Δρυμ.) || Παροιμ. φρ. Δαρμὸς ἀγασμός (ἐπὶ τῶν διὰ ξυλο-κοπήματος σωφρονιζομένων) πολλαχ. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ παρὰ Κεκαυμ., Στρατηγ. 41, 21 «χειρωσάμενος σε διὰ δαρ-μοῦ καὶ κουρᾶς σωφρονήσει» || Γνωμ. Ὅποιος δὲν ἀκούει γερόντων πάει δαρμὸν του (ὅποιος δὲν ἀκούει συμβουλὲς γε-ρόντων ὁδηγεῖται εἰς τὴν καταστροφὴν) Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ὁ δαρμὸς κ' ἡ ἀτιμία δὲν ἐβγαίνει ὅς τὴν πλυσία (διὰ τοιαῦτα παθήματα δὲν ὑπάρχει ἱκανοποίησις) "Ηπ. Ὁ δαρμὸς καὶ τὸ γαμήσι πίσω δὲ γυρίζει (συνών. μὲ τὸ προ-

ηγουμ.) "Ηπ. (Παραμυθ.) κ.ά. Φυλάξουν από βουβοῦ δαρμό (ἐπὶ ἀνοικτιρμόνων) "Ηπ. Ξένος πόνος, ξένος δαρμός (ἐπὶ τῶν μὴ συμπασχόντων) Στερελλ. (Δεσφ.) || "Ἀσμ.

Καὶ γέρον τ-τη κ-κ' οἱ ὥεκα καὶ γέρονι τήκ-κ' ἡ μάννα, μ' ὥσα τ-τῆς μάννας τόδ - δαρμό, ἄλ-λος δαρμός 'ἐν ἦτο ('ὥεκα = δώδεκα) Κάρπ.

Κι ὅλοι οἱ δαρμοί, δαρμοί 'σανε κι ὅλοι δαρμοί, δαρμοί 'ναι,

μὰ σὰ τζῆ μάννας τὸ δαρμό, ἄλλος δαρμός δὲν εἶναι Κρήτ. (Σητ.)

"Αφῆσ', ἀφέδη, τσι δαρμούς κι ἄς πάφον δὰ μαγλάβια νὰ κάτσω ν' ἀναστορηθῶ 'ς εἶδα χωριὸ τοὺς εἶδα (μαγλάβια = βασανιστήρια) Κρήτ.

Λιάβιν', ἀγόρι μ, διάβινι πὼς ἦσαν μαθημένους 'πὸν μάλουμα κι ἀπὸν δαρμό ἀγάπη δὲ χονοῖζει Θράκ. (Σουφλ.) || Ποίημ.

..... τσ' εἰς τὸν δερμόν της βκάλλει
φύτσια τῶαι κάρτες πόλιτσεξ ἔξω 'ς τὸ παραγιάλιν
(ἐνν. ἡ θάλασσα) Π. Λιασίδ., Τὰ φκινόρκ. τῆς καρκ., 32.

Μέσ' 'ς τῆς φουρτούνας τὸ δαρμό, σάν ἡδρ' ἀναταμὸ
Μ. Τσιριμῶν., Σονέτ., 10. 2) Κοπετός, ὀδυρμός 'Αντικύθ. Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Θράκ. Κῶς (Καρδάμ.) Μεγίστ. Νάξ. ('Απύρανθ.) Σῦρ. Χίος κ.ά. — Γ. Βλαχογιάνν., Γῦροι ἀνέμ., 96 Κ. Παλαμ., Τάφ.², 75 Πεντασύλλ., 113 Τρισεύγ., 78 Ν. Πολίτ., 'Εκλογ., 13 — Λεξ. Δημητρ.: Κλαμός καὶ δαρμός θά 'ναι τώρα 'κεῖ 'Απύρανθ. Κλάματα τσαὶ δαρμοὶ Μεγίστ. Κ' ἐκεῖ πὸν ἔβαιναν 'ς τὴ χώρα, ἀκοῦνε θρήνους καὶ δαρμούς (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Οὐδὲ, κλαμός καὶ δαρμός πὸν γίνηκεμ -μόχ - χωριὸ (μόχ = μέσα) Χίος Δαρμός τώρα, καταλαβαίνει, ἓνα κιόλας τὸ 'χανε, τὸ θάφανε τὸ κοπέλι 'Αντικύθ. 'Κοῦνουνδαι δαρμοὶ καὶ κλάματα Καρδάμ. Θρη-νος καὶ δαρμός ἦτανε 'ς τὸ παλάτι Γ. Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. || "Ἀσμ.

Μεγάλη Παρασκευὴ | κλάματα καὶ δαρμοὶ
Μεγάλω Σάββατο | οἱ 'Εβραῖοι 'ς τὸ θάνατο
Σῦρ.

'Ακοῦς τὸ θρήνο τὸν πολύν, ὅπουν βογγοῦν τὰ δάση
καὶ τὸ δαρμό πὸν γίνεται, τὰ μαῦρα μοιρολόγια
Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Κι ἂν ἀνοιχτῇ τὸ στόμα σας, | ἄς πεταχτῇ ἀπ' τὸ στόμα
σας
σκουζιμο, κράξιμο, δαρμός | τὸ μοιρολόι ὦμό, σκληρὸ
Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ. 113

Καὶ μιλοῦσαν ἦσαν καὶ μὰ πὸ λυπητερά παρὰ νὰ τὰ 'βγαζε
μὲ δάκρυα καὶ μὲ δαρμούς
Κ. Παλαμ., Τρισεύγ., 78. 'Η σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Καλλίμ. καὶ Χρυσορρ. στ. 2129 (ἐκδ. S. Lambros, 90) «τὸν θρήνον καὶ τὴν πνιγμονήν, τὴν κόλασιν, τὴν ζάλην, | τὴν ἀκατάπαυστον ὀργὴν καὶ τὸν δαρμόν τὸν τόσον» καὶ 'Ερωτόκρ. Γ' 1706 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «μὲ λιγωμάρες καὶ δαρμούς τὸν ἀποχαιρετοῦσα» 3) Ταλαιπωρία, δοκιμασία Θεσσ. (Πήλ. Τρίκερ.) Στερελλ. ('Αράχ.) Πόντ. (Κοτύωρ.) — Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 102: "Εχον συλλονές, ἔχον δαρμοὶ Τρίκερ. Τρανὸν δαρμόν εἶδεν (ὑπέστη μεγάλην δοκιμασίαν) Κοτύωρ. || Φρ. Κακὸς δαρμός νὰ τὸν εὔρ'! (ἄρᾳ) 'Αράχ. || Παροιμ.

'Ι γέρονς μὲ τοὺν ὕπνον | κ' ἱ νιὸς μὲ τοὺν δαρμό
(ὅτι ὁ εὐκόλος ὕπνος διὰ τὸν γέροντα καὶ ὁ δύσκολος διὰ τὸν νέον εἶναι ἐνδείξεις ἐπισφαλοῦς ὑγείας) Πήλ. || Ποίημ.

Καὶ τὰ κορμιά μας ἀψηφῆσανε δαρμούς
βουνῶν, στεπῶν καὶ ρουμανῶν καὶ ποταμῶν

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν. 4) 'Ο δριμύς σωματικὸς πόνος Εὔβ. (Λιχάς) Θεσσ. (Πήλ.) Στερελλ. (Παρνασσ.): "Εχω δαρμό 'ς τ' ἀνύχι μ' Παρνασσ. Οὐ γέρονς μ' ἔχ' δαρμούς 'ς τὰ πον-δάρια τ' ἀπ' τὰ ριματικά (= ρευματισμούς) Πήλ. Δὲ γοι-μῆθ' κα ἀπόφ' μιὰ στάλα ἀπ' τ'ς δαρμούς πού 'χα 'ς τὰ χέρια μ' αὐτόθ.

δάρισιμο τό, δάρισιμον Πόντ. (Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Συμ. δάρισιμο πολλαχ. δάρισιμον Μακεδ. (Γρεβεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) κ.ά. δάρισ'μον Εὔβ. (Στρόπον.) Θράκ. ('Αμόρ.) δειρσ'μον Εὔβ. (Στρόπον.)

'Εκ τοῦ μετὰ γν. δάρισις καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι μ ο. 'Ο τύπ. δειρσ'μου ἐκ τοῦ θέματος τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. δέρινω.

1) **Δαρμός 1**, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Δὲν ξέρω, τί πάγ' νὰ πῇ δάρισιμο Στερελλ. ('Αράχ.) Πέθαν' ἀπ' τὸ δάρισιμο αὐτόθ. Τοῦ δάρισ'μου σ' χρειάζεται Εὔβ. (Στρόπον.) — Κάποτε σωζόταν ἀπὸ τὸ δάρισιμο ἀπὸ μιὰ κόρη μικρή, σάν κι αὐτόν, ἀλλὰ μὲ θάρος Δ. Βουτυρ., 'Επανάστ. ζῶων, 208 Μὲ τὸ δάρισιμον 'ἐσ-σωφρονίζεται τὸ παιδί Σύμ. Τὰ καίγια δε-μένα μέσα 'ς τὸ λιμάνι χτυποῦσανε τὸ ἓνα μὲ τ' ἄλλο σάν ἀλαφιασμένα ἀπὸ τὸ δάρισιμο τῆς θάλασσας Κ. Παρορ., 'Απὸ τῇ ζωῇ τοῦ δειλ., 37 || Ποίημ.

Μιλήματα, πατήματα, δαρσίματα τ' ἀγέρα,
τ' ἀπτί σου, ἂν ἀφουγκραστῇ βαθεῖα, δὲ θε' ν' ἀκούσῃ
Ν. 'Εστ., 18 (1935), 959. β) 'Η βιαία ἀνατάραξις, τὸ κτύ-πημα ὑγρᾶς οὐσίας, οἷον γάλακτος, φοῦ κ.τ.τ. δι' εἰδικοῦ ὀργάνου Εὔβ. (Στρόπον.) Πελοπ. ('Ερμιον. Κορινθ. Μελι-γαλ. Μεσσην.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. 'Αράχ.) — Λεξ. Περίδ. Πρω. Δημητρ.: Τὸ γάλα θέλει καλὸ δάρισιμο γιὰ νὰ βγῇ ὅλα τὸ βούτυρο Κορινθ. Τὸ δάρισιμο τοῦ γαλάτου Μεσ-σην. Μὲ τὸ τακτικὸ καὶ πολύωρο δάρισιμο τοῦ γαλάτος ἀρ-χίζει νὰ μαζεῖται τὸ βούτυρο 'Ερμιον. Θέλ' πονλὺ δειρσ'-μου τ' ἀβγοῦ προντοῦ ρίξ'ς τοῦ λιμόν' Στρόπον. Τὸ δάρισιμο τ' ἀβγοῦ Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών. δάριμα 1, δ ο ὑ λ ε μ α, χ τ ὑ π η μ α. 2) 'Η προσβολὴ ὑπὸ φυματώσεως κυ-ρίως ἢ ἄλλης σοβαρᾶς ἀσθενείας Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): 'Ας σὸ δάρισιμον θ' ἀποθάν' Χαλδ. 3) 'Ο ἐκ πτώσεως προξενηθεὶς μώλωψ ἢ πληγὴ Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.): 'Ερροῦξεν ἀφκὰ καὶ δυνατὸν δάρισιμον ἔφαγεν (ἔπεσε κάτω καὶ χτύπησε πολὺ).

δαρταρεῖδ τό Σάμ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δάριτης, τὸ ὅπ. βλ., καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -α ρ ε ι ὶ.

Τὰ κτυπήματα ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ὁ κοπετός τῆς μοιρο-λογίστρας.

δαρτήρι τό, Πελοπ. (Βερεστ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὐσ. δάριτης, τὸ ὅπ. βλ., καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ή ρ ι.

"Οργανον μηνοειδὲς ἐκ σύρματος περιελιγμένου χρησι-μεῦον διὰ τὸ κτύπημα τοῦ ἀβγοῦ κατὰ τὴν παρασκευὴν γλυ-κυσμάτων ἢ ἐδεσμάτων.

δάριος ὁ, 'Ερεικ. Ζάκ. (Κερ. Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) "Ηπ. ('Αργυρόκ. Πάργ. Ραδοβύζ. Χιμάρ.) Κέρκ. ('Αργυρᾶδ. κ.ά.) Κεφαλλ. (Κουβαλάτ. Χαβδᾶτ.) Μαθράκ. 'Οθων. Παξ. Πε-λοπ. ('Αρκαδ. 'Αρν. Βαλτεσιν. Βερεστ. Γλαντισ. Γορτυν. Δάρα 'Αρκαδ. Ζελίν. 'Ηλ. Καλάβρυτ. Κερπιν. Κοντογόν. Μεγαλόπ. Μεσσην. 'Ολυμπ. Σκορτσιν. Τριφυλ. κ.ά.) Στε-ρελλ. (Φτελ.) — Γ. Ξενοπ., Θέατρ. Γ, 25 — Λεξ. Βάιγ.

